

Verpleging van het haar.

Het haar is een sieraad van het hoofd en dient om het hoofd warm te houden en te beschutten, om welke redenen aan zijn verpleging van oudsher groote zorg wordt besteed. Gezondheid en schoonheid zijn hier nauw met elkaar verbonden. Den weelderigsten haargroei heeft de mensch als hij zich in de volle kracht zijner jeugd bevindt.

Van de circa 80.000 haren, die de mensch op zijn hoofd heeft, vallen dagelijks 50 tot 100 uit; de levensduur van een haar bedraagt enkele jaren, de lengte van het haar in uitgegroeiden toestand ongeveer 75 cm. Het knippen oefent een soort prikkel op den haargroei uit, het aantal haren wordt er niet door vermindert, want dat is onmogelijk, maar wel worden de enkele haren dikker, waardoor het geheele haar een dichter uitzien verkrijgt. Wordt deze prikkel later te dikwijls herhaald, dan verzwakt de haargroei; dit is een der oorzaken, dat over 't algemeen de mannen meer dan de vrouwen aan kaalhoofdigheid lijden.

Wat de verzorging van het haar betreft, is de belangrijkste hygiënische regel: *het hoofd zooveel mogelijk onbedekt te laten*. Alles wat het haar te veel drukt, nauwe hoeden, helmen, slaapmutsen, te strak binden en vlechten is schadelijk voor den haargroei. In den zomer ga men zooveel mogelijk blootshoofds en zette op de wandeling den hoed alleen bij regen en te heete zonnestralen op.

Kammen en borstelen van het haar zijn noodig voor de zindelijkheid. Tevens is het kammen een soort massage van de hoofdhuid, die den haargroei bevordert, terwijl het borstelen het haar zacht en glanzend maakt. Het kammen mag evenwel niet te wild geschieden en moet bij vrouwenhaar steeds in de richting der haarbundels plaats hebben. De stofkam is vooral bij kinderen noodig en nuttig ter bestrijding van de hoofdluis. Voor volwassenen verdienen harde borstels de voorkeur, bij kleine kinderen mogen slechts zachte gebruikt worden. Het best zijn twee breede borstels, voor elke hand een, waarmede men elken morgen het haar een tijdlang flink borstelt.

Hoofdwasschingen zijn van tijd tot tijd noodig; bij kinderen eens per week, bij volwassenen minstens eens per maand. Goed afdrogen daarna is noodig, 't best met heete lucht, door middel van de handige apparaten, die tegenwoordig in den handel zijn.

Na de wassing moet de hoofdhuid *ingevet* worden, wat vooral bij van nature droog en stug haar noodig is. Hiertoe neme men plantaardige olie, b.v. olijfolie of amandelolie, die met eenige droppels jasmijnolie en berganotolie aangenaam kan geparfumeerd worden. Het binnen de juiste grenzen gehouden vetten van het haar draagt er veel toe bij, de natuurlijke schoonheid van den glans, de zachtheid en de kleur van het haar te verhoogen.

Het *grijsworden van het haar* berust op indringen van lucht in de haarschacht, gepaard met gebrek aan kleurstof. Het laatste is bij plaatselijk grijsworden, het eerste bij 't grijsworden tengevolge van toenemenden ouderdom het geval. Diëetkuren in het voorjaar, voettoeren in den zomer hebben een verlangzamenden invloed op het grijsworden, overigens is de wetenschap hiertegen machteloos. Wie dus zijn grijze haren wil verbergen, moet de toevlucht nemen tot verven, maar dit is zóó omslachtig en tijdroovend, en als loodhoudende vermiddelen worden gebruikt, ook zóó gevaarlijk, dat het beter is er geheel van af te zien. Men leere zijn grijze haren als een „sierlijke kroon” dragen — en verdragen!

Dr. J. V.

IN DEN CIRCUS.

Het was het tijdperk van Nero. Paulus was als een gevangene gebonden te Rome gekomen, maar het Evangelie was niet gebonden, en verbreidde zich snel.

De beroemde Romeinsche geschiedschrijver Tacitus zag met weezin de opkomst van het Christendom, en wijdde er in zijn „Historiën” de volgende regelen aan:

„De stichter van den Christennaam Christus was onder de regeering van Tiberius door den procurator Pontius Pilatus met den dood gestraft, doch het verderfelijk bijgeloof, daardoor een tijdlang teruggedrongen, breidde zich weer uit, niet alleen in Judea, den haard van dit onheil, maar ook in de hoofdstad.”

Uit deze beschouwing blijkt, dat Tacitus er niets van bevroedde, hoe een Goddelijke kracht de beweging voortstuwde.

Het Christendom bracht de antithese, de tegenstelling, omdat het niet was uit den mensch maar uit God, en de botsing met het Heidendom was onvermijdelijk, omdat de Romein in den eeuwigen duur van het Romeinsche wereldrijk geloofde, den staat voor het allerhoogste hield, en aan den keizer als den vertegenwoordiger van den staat Goddelijke eer bewees.

Het Evangelie was daarmee in onverzoenlijken strijd; het verafschuwde alle afgoderij, en geen Christen zou knielen voor een sterfelijk mensch, wiens adem in zijn neusgaten is.

Er gaapte een afgrond, diep en onoverbrugbaar, tusschen Heidendom en Christendom. De Heidensche wereld bevroedde, dat zij ten ondergang was gedoemd, en haar goden zouden bezwijken in den strijd tegen het Evangelie, dat der troosteloze wereld de wonderbare boodschap bracht van vrede en verzoening door het bloed van den gekruisigden Nazarener.

Het was de worsteling der wereldmacht tegen een verstrooide kudde, die zich slechts door geestelijke wapenen, door dulden en verdragen, door zachtmoedigheid en liefde kon verweren, niets bezittend dan het schild der waarheid, om zich tegen de gruwelijke lasteringen te kunnen decken.

Men noemde hen goddeloozen, omdat zij het veelgodendom niet erkenden. Zij werden voor staatsgevaarlijk uitgekreten; men achtte hen tot de gruwelijkste misdaden in staat, en het was voor keizer Nero geen moeilijke taak, den Christenen de schuld aan te wrijven van den brand, die gedurende zes dagen en zes nachten de stad zoo geducht teisterde.

Nero zelf was een diep bedorven man; een iaffe tooneelspeler, gedreven door eerezucht en hoogmoedswaan, zedeloosheid, ontucht en bloeddorst. Hij was de moordenaar van zijn eigen moeder en broeder; hij had de schoone Poppaea langs het glibberige pad van het overspel aan zich verbonden. Zij liet zich verleiden door den keizerlijken glans, en haar loon was, dat zij later door haar meester werd doodgeschopt.

Deze wreede beul was het, die een bittere vervolging tegen de jeugdige Christengemeente ontketende. Onder zijn bloedigen schepter bezweken Paulus en Petrus als martelaren der waarheid, en bij het rossige schijnsel van de vlammen der wereldstad en van de met pek en hars

bestreken lichamen der bloedgetuigen, die als flambouwen de keizerlijke parken verlichtten, deed Christus' gemeente haar intrede in de wereldgeschiedenis.

De belijders werden in dierenhuiden genaaid en aan de wilde honden voorgeworpen; de leeuwen der Lybische woestijnen verscheurden hen; zij werden onder den tred van dol gejaagde olifanten vermorzeld. „Wij zijn geworden als uitvaagsel der wereld,” klaagde Paulus, „en aller afschrapsel tot nu toe.” Zoo vreeselijk woedde onder Nero de vervolging, dat na zijn dood zich de legende onder de Christenen vormde, dat hij niet was gestorven, maar uitgeweken naar het gebied van den Eufraat, om spoedig als de Anti-Christ terug te keeren.

De circus werd een slachtplaats, een moordenaarshol, het oord der afgrijselijkste martelingen voor Gods uitverkorenen. Hier verreezen de honderden kruisen in huiveringwekkende rijen; hier klonken de wreede hamerslagen, die de nagels door hun handen, door hun voeten dreven; aan deze kruispalen zijn zij, terwijl hun tong versmachtte van dorst, onder helse folteringen bezweken.

In deze arena werd de strijd gestreden tusschen de wereldmacht en een zwakke, aemechtige schare van vervolgdgen; tusschen Heidendom en Christendom; tusschen den satan en Christus.

Oogenshijnlijk was alles verloren. De engel, die de

honderdvijfentachtigduizend Assyriërs velde in één nacht, bleef weg. De aarde opende zich niet, om de vijanden te verslinden. Geen bliksemstraal schoot uit van Gods troon, om den bloédigen tyran te vernietigen. Er geschieden geen wonderen.

Doch is dat waar? Geschiedden er geen wonderen? Was het dan geen wonder, dat deze martelaren standvastig bleven? Werd Gods kracht niet in hun zwakheid volbracht? Zagen de Heidenen niet met verbazing en verbijstering het wonder eener geestelijke kracht, die de gekruisigden deed triomfeeren over alle martelingen?

In dezen circus openbaarde zich de Goddelijke genade, die de stervenden sterkte. En de engelen waren er, om hun het klamme doodszweet van het voorhoofd te wisschen; en Gods Geest, om hen te troosten, als het duister werd voor hun oogen; en Christus was er en de groote wolk van getuigen....

De hemel en de hel ontmoetten elkander in dit keizerlijk moordhol. De geest zegeviede over het lichaam, en het bloed der martelaren werd het zaad der Kerk.

L. P.

Naar een schilderij van Jan Styke.

IN DEN CIRCUS VAN NERO.

Overgenomen uit „Christendom in Woord en Beeld.”